

PARAULA I VIDA

ACTUALITAT

Estimem el sagrament de la misericòrdia

Jesús, amb el seu perdó i l'acollida dels pecadors, és la resposta de Déu al pecat i al mal del món. Ell, per a això va venir al món, per redimir-nos i fer-nos bons, per refer la nostra comunió amb el Pare, com descriu la paràbola tan esplèndida del fill pròdig (Lc 15, 11-32). Existeix el pecat, el trencament amb la voluntat i el pla de Déu, ja des dels primers pares (Gn 3). Són aquells actes que fan malbé la creació de Déu, que fan mal a les persones, i que fan mal a Déu mateix. Descobrir-ho, més enllà de pensar que són febleses, petiteses, falles psicològiques, etc. és ja una gràcia. L'Escriptura ens revela que naixem pecadors i que, si Déu no ens n'allibera, pecarem també personalment, sigui amb actes concrets, sigui amb actituds que ens fan egoistes i ens allunyen de Déu i dels altres. Dura experiència de «fer el mal que no voldríem fer» (Rm 7,15). Cal ser humils, reconèixer-ho, i acudir a la font de salvació que ens ha donat el Pare, i que és Jesucrist, que amb la seva mort i la seva resurrecció, amb tots els seus mèrits i amor, ha trencat aquesta condemna, i ens ha salvat. Ell és l'Anyell de Déu que carrega damunt seu i lleva el pecat del món (cf. Jo 1,29). Podríem dir que la missió de Jesús a la terra

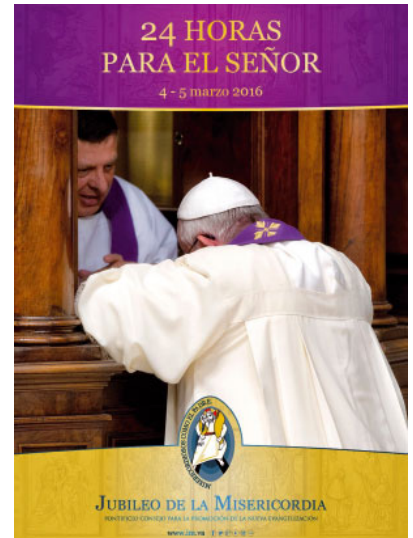
fou perdonar i refer la comunió de la humanitat amb Déu, missió de misericòrdia. I després de ser enviada, l'Església dóna continuïtat a aquesta missió. «La misericòrdia és la biga mestra que sosté la vida de l'Església», diu el Papa Francesc (M.V. 10).

El pecat suposa dir no a la voluntat de Déu, i també a l'Església, la Mare que ens va acollir el dia del baptisme i que ens uneix a Crist i ens fa fills de Déu. Amb el pecat arribem a ferir el cor mateix de Déu que menyspreem, i ofenem la santedat i la credibilitat de tota l'Església de la qual formem part i a la qual fem quedar malament. Amb tot, hem de creure i confiar que quan pequem, «tenim un defensor, Jesucrist, que ens allibera dels nostres pecats» (1Jo 2,2). Cal la «conversió», certament, que vol dir un «girar-se» cap a Déu, reorientar la pròpia vida perquè sempre cerqui la llum de Déu, i significa «néixer de nou» a la vida de la gràcia, de l'amistat i la comunió amb Déu mateix i amb els germans. Per això Jesús predicava: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli» (Mc 1,15); el primer que feia era alliberar del pecat els qui se li apropaven, com el paralític de la llitera a qui diu: «Confiança, fill; et són perdonats els pecats» (Mt 9,2); i un cop Ressuscitat envià els apòstols a portar el perdó: «Als qui perdonareu els

pecats els seran perdonats; als qui els retindreu, els seran retinguts» (Jo 20,23).

«El Senyor no es cansa mai d'oferir-nos la seva misericòrdia i de perdonar-nos; si de cas, som nosaltres els qui ens cansem de demanar-li perdó i misericòrdia» diu el Papa Francesc, El sagrament de la misericòrdia (o de la reconciliació; o del perdó; o la confessió) és el tresor que l'Església ha rebut del mateix Jesús per arribar a tots els qui volen rebre perdó i volen refer la seva vida des de l'amor de Déu, que és la gràcia. A través dels sacerdots, Jesús mateix de forma sensible i a la manera que necessitem les persones, s'acosta a la humanitat ferida, perdona i acull, omple de tendresa i guareix, obre el seu Cor diví ple de misericòrdia i ens ofereix l'autèntica pau. És així com, a través de la veu del sacerdot, que parla «en la persona de Crist», l'Església ens dóna el perdó i la pau, restaura la comunió amb el Pare del cel, i ens aplega de nou, santificats, a la comunitat de germans. Estimem aquest sagrament, celebrem-lo especialment en aquest Any Jubilar i en la Quaresma, i acollim la misericòrdia de Déu per esdevenir misericordiosos com el nostre Pare del cel.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

La Butlla de convocatòria del Jubileu de l'Any de la Misericòrdia, el Papa Francesc va convidar que «la Quaresma d'aquest Any Jubilar sigui viscuda amb major intensitat, com a moment fort per celebrar i experimentar la misericòrdia de Déu» (Misericordiae vultus, 17). En el missatge de Quaresma d'aquest any 2016, el Papa Francesc ens recorda la invitació a escoltar la Paraula de Déu i a participar en la iniciativa «24 hores per al Senyor» per fer èmfasi en la primícia de l'escolta orant de la Paraula, especialment de la paraula profètica. La misericòrdia de Déu, en efecte, és un anunci al món: però cada cristià està cridat a experimentar en primera persona aquest anunci. El proper divendres, dia 4 de març, la nostra Diòcesi d'Urgell s'unirà a la pregària de tota l'Església Universal.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

De què parlem quan parlem de pau?

La paraula catalana *pau* prové del llatí *pax* que, a la vegada, deriva de l'arrel indoeuropea *pac* (unir). D'aquesta arrel sorgeix la paraula *pax* i els termes *pacare* i *pacisor* (pacificar), també *pactum* (pacte). Neixen de la mateixa arrel les paraules *pagà*, *pacte* i *pau*. Segons la seva definició etimològica, *pau* significa inicialment un pacte entre persones confrontades i, consegüentment, l'absència de guerra i la tranquil·litat social. La paraula *pau* té, doncs, afinitats amb altres dos termes: *acord* i *concordia*.

Acord i *concordia* provenen de les arrels llatines *ad* i *cor*, *cordis*. Equivalen a unir o ajustar el cor, l'ànim o la ment de les persones. Així, doncs, *acordar* és sinònim de conciliar o pacificar les ments. Gairebé el mateix

origen té la paraula *concordia*, de *cum* i de *cor*, *cordis*. *Concordia* significa usualment la conformitat dels afectes i voluntats de dues o més persones. (...)

Els antics pensadors, tant d'Occident com d'Orient, van relacionar íntimament la pau amb la unitat. Es van adonar que la manca d'harmonia interior ens inquieta i ens fa emmalaltir. La guerra és l'oposició de la pau, com la malaltia és l'oposició de la salut. La guerra és, en sentit estricte, un excés, una *hybris*, un desequilibri; com la malaltia és també una desmesura, una atròfia o hipertròfia d'alguna funció o part del cos.

Adonar-se de quelcom és entendre allò més obvi del viure, habitualment oblidat. La ruptura de la unitat

és l'arrel del conflicte, com també la base de la malaltia. La unitat no és l'homogeneïtat, ni la destrucció de cada singularitat. És, més aviat, una conjunció harmònica, subtil, equilibrada, en la qual cada part està en el lloc que li pertoca i fa correctament la seva funció, la funció per a la qual està feta.

Quan la part no està en el lloc que li correspon, tot grinyola i el cos funciona malament. (...) Està en pau és encaixar en el conjunt. Quan l'encaix és perfecte, no cal prémer, ni forçar les juntures. (...) En la pau, tot encaixa amb tanta naturalitat que ni tan sols es percep la funció que es fa.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Amemos el sacramento de la misericordia

Jesús, con su perdón y la acogida de los pecadores, es la respuesta de Dios al pecado y al mal del mundo. Él, para eso vino al mundo, para redimirnos y hacernos buenos, para rehacer nuestra comunión con el Padre, como describe la parábola tan espléndida del hijo pródigo (Lc 15,11-32). Existe el pecado, la ruptura con la voluntad y el plan de Dios, ya desde los primeros padres (Gn 3). Son aquellos actos que dañan la creación de Dios, que hacen daño a las personas, y que hacen daño a Dios mismo. Descubrirlo, más allá de pensar que son debilidades, pequeñeces, fallas psicológicas, etc. es ya una gracia. La Escritura nos revela que nacemos pecadores y que, si Dios no nos libera, pecaremos también personalmente, sea con actos concretos, sea con actitudes que nos hacen egoístas y nos alejan de Dios y de los demás. Dura experiencia de «hacer el mal que no queremos hacer» (Rm 7,15). Hay que ser humildes, reconocer el pecado, y acudir a la fuente de salvación que nos ha dado el Padre, y que es Jesucristo, quien con su muerte y su resurrección, con todos sus méritos y amor, ha roto esta condena, y nos ha salvado. Él es el Cordero de Dios que carga sobre sí y quita el pecado del mundo (cf. Jn 1,29). Podríamos decir que la misión de Jesús en la tierra fue perdonar y rehacer la comunión de la humanidad con Dios, misión de misericordia. Y después de ser enviada, la Iglesia da continuidad a esta misión. «La misericordia es la viga maestra que sostiene la vida de la Iglesia», dice el Papa Francisco (M.V. 10).

El pecado supone decir no a la voluntad de Dios, y también a la Iglesia, la Madre que nos acogió el día del bautismo y que nos une a Cristo y nos hace hijos de Dios. Con el pecado llegamos a herir el corazón mismo de Dios que despreciamos, y ofendemos la santidad y la credibilidad de toda la Iglesia, de la que formamos parte y a la que hacemos quedar mal. Con todo, debemos creer y confiar en que cuando pecamos, «tenemos un defensor, Jesucristo, que nos libera de nuestros pecados» (1Jn 2,2). Necesitamos la «conversión», ciertamente, que significa «girarse» hacia Dios, reorientar la propia vida para que siempre busque la luz de Dios, y significa «nacer de nuevo» a la vida de la gracia, de la amistad y la comunión con Dios mismo y con los hermanos. Por eso Jesús predicaba: «Convertíos y creed en el Evangelio» (Mc 1,15); lo primero que hacía era liberar del pecado a quienes se le acercaban, como el paralítico de la camilla a quien dice: «Confianza, hijo; tus pecados te son perdonados» (Mt 9,2); y una vez resucitado envió a los apóstoles a llevar el perdón: «A quienes perdonéis los pecados les serán perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos» (Jn 20,23).

«El Señor nunca se cansa de ofrecernos su misericordia y de perdonarnos; si acaso, somos nosotros los que nos cansamos de pedirle perdón y misericordia», dice el Papa Francisco, El sacramento de la misericordia (o de la reconciliación; o del perdón; o la confesión) es el tesoro que la Iglesia ha recibido del mismo Jesús para llegar a todos los que quieren recibir perdón y quieren rehacer su vida desde el amor de Dios, que es la gracia. A través de los sacerdotes, Jesús mismo de forma sensible y en la manera como necesitamos las personas, se acerca a la humanidad herida, perdona y acoge, da ternura y cura, abre su Corazón divino lleno de misericordia y nos ofrece la auténtica paz. Es así como, a través de la voz del sacerdote, que habla «en la persona de Cristo», la Iglesia nos da el perdón y la paz, restaura la comunión con el Padre del cielo, y nos reúne de nuevo, santificados, en la comunidad de hermanos. Amemos este sacramento, celebremoslo especialmente en este Año Jubilar y en la Cuaresma, y acogamos la misericordia de Dios para convertirnos en misericordiosos como nuestro Padre celestial.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Mans Unides, una mà estesa en suport al Tercer Món

Mans Unides d'Urgell va rebre entre el 31 de gener i el 4 de febrer, la visita de la germana missionera Alice Stelle de la Congregació de les germanes «Anna de Chenney» de l'Índia, i va conèixer la seva experiència a les missions i les circumstàncies del seu apostolat. Va ser una forma d'escalfar els motors abans d'iniciar la campanya d'enquany de sensibilització i recollida de fons per a projectes a desenvolupar en el Tercer Món, que s'ha iniciat arreu del Bisbat.

La Germana Alice va explicar les seves vivències al grup de mossens de l'Arxiprestat de la Noguera i també ho va fer en diferents grups de catequesi. Va poder visitar l'Institut de Secundària d'Agramunt i les escoles de Balaguer, escola Vedruna i Escola Pia, on va fer trobades amb les diferents classes i grups de

l'escola. Allà els joves que hi van participar van fer moltes preguntes i es van interessar per les dificultats amb les què es troba i com és la vida quotidiana en la societat en la que treballa.

El grup de Mans Unides de Balaguer va constatar la manera com la seva Congregació treballa a l'Índia sobretot amb nenes orfes i persones grans. Els responsables de Mans Unides van agrair de tot cor la visita de la Gna. Alice i en la valoració final van apuntar que «esperem que el seu testimoni ens encoratgi per seguir treballant amb il·lusió els projectes enquany».

Dos projectes

En la campanya d'aquest any, es plantegen dos projectes. L'un és l'alfabetització de mares i el reforç d'una guarderia a Tetuan, al Marroc. Es tracta d'un projecte de la congregació «Filles de la Caritat de St. Vicenç de Paül», que es marca l'objectiu de recollir 15.875 euros per ajudar a un miler de persones, entre les mares i els seus fills i família, que viuen en un barri molt pobre de Tetuan, on hi ha un índex molt alt d'analfabetisme.

L'altre projecte està situat a la República Democràtica del Congo, a l'Àfrica central i cerca la instal·lació i entrada en funcionament d'una petita explotació a Luangu, en una zona rural en la que el 80% de la població no pot alimentar-se suficientment perquè les collites són molt minsos: es tracta de procurar formació als agricultors per a enriquir les terres, a plantar amb llavors no degenerades, de tal manera que puguin fer més endavant una cooperativa. Ajudarà a unes 450 persones de la diòcesi de Kisantu, una cinquantena de famílies.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Evangelització

La saviesa dels sentiments que no es compren ni es venen és el do millor de l'esperit familiar. Pròpiament és dins la família on aprenem a créixer en aquella atmosfera de saviesa dels sentiments. La seva «gramàtica» s'aprèn allí, d'altra manera és molt difícil d'aprendre. I és pròpiament aquest, el llenguatge a través del qual Déu es manifesta a tots.

La invitació a posar els llaços familiars dins l'àmbit de l'obediència de la fe i de l'aliança amb el Senyor no els trenca, al contrari, els protegeix, els desvincula de l'egoisme, els preserva del deteriorament, els rescata per a la vida que no mor. La circulació d'un es-

til familiar en les relacions humanes és una benedicció per als pobles: porta l'esperança sobre la terra. Quan els sentiments familiars es deixen convertir d'acord amb el testimoni de l'Evangelí, esdevenim capaços de coses impensables, que ens fan establir contacte amb les obres de Déu, aquelles obres que Déu realitza en la història, com aquelles que Jesús va fer pels homes, les dones i els infants que va trobar.

La família que respon a la crida de Jesús retorna la direcció del món a l'aliança de l'home i la dona amb Déu. Si restaurem el protagonisme —a partir de l'Església— de la família que escolta la

paraula de Déu i la posa en pràctica, esdevindrem com el vi bo de les noces de Canà, fermentarem com el llevat de Déu!

La comunió de carismes —els donats al sagrament del matrimoni i els concedits a la consagració pel Regne de Déu— és destinada a transformar l'Església en un lloc plenament familiar per a l'encontre amb Déu. Anem endavant per aquest camí, no perdem l'esperança. On hi ha una família amb amor, aquella família és capaç d'escalfar el cor de tota una ciutat amb el seu testimoniatge d'amor.

(Dimecres, 2 de setembre de 2015.)

Vedrunes al Bisbat d'Urgell: 170 anys de presència

L'Escola Vedruna de Balaguer està formant aquest curs 781 alumnes: infants i joves de la comarca de la Noguera en dues línies d'ensenyament des de P1 fins a segon de Batxillerat. Enguany, la presència de la congregació i del col·legi compleix 170 anys a la diòcesi d'Urgell, on van arribar el 1846. Aquell any, les Germanes Vedrunes van engegar una escola a Balaguer, l'any següent en van obrir un altre a Ribes de Freser (que ja no existeix) i el 1854 van iniciar la tasca de formació a Puigcerdà on encara és present. Les Germanes Vedrunes celebren 190 anys de presència a Catalunya, i en aquest temps han format moltes generacions d'infants.

El divendres 26 de febrer es va celebrar a Balaguer el «Dia de la Fundació», en el marc dels actes de commemoració d'aquesta efemèride tan important per a la capital de la Noguera i per al nostre Bisbat d'Urgell.

L'Escola Vedruna actual és herència d'una iniciativa educativa impulsada per una gran educadora: Joaquina de Vedruna i de Mas, a través de la seva fundació «Germanes Carmelites de la Caritat». La seva intuïció pedagògica va dur-la a liderar el projecte d'una gran xarxa escolar, present avui a més de vint-i-cinc països de quatre continents, per impulsar l'educació amb una identitat i un estil propis.

A Balaguer, l'escola és punt de referència en l'ensenyament: al llarg de dècades, primer moltes nenes i jove-

netes i després oberta a ambdós sexes, milers de persones han après el currículum escolar i els valors cristians.

Les Germanes Carmelites de la Caritat s'establiren a Balaguer el 1846 per a tenir cura dels malalts de l'hospital de la ciutat i per donar ensenyament a les nenes. L'Ajuntament va demanar que vinguessin les religioses el 13 de febrer, i l'1 de maig es va signar una concòrdia entre l'Ajuntament i la Mare Superiora de les carmelites, Joaquina de Vedruna, per a fer-ho realitat.

Mentre la comunitat de germanes creixia, durant la segona meitat del segle XIX i principis del segle XX, les carmelites van canviar d'ubicació i prestació de serveis, a partir de 1930 van dedicar-se definitivament a l'ensenyament de nenes.

Després de les dificultats que va imposar la Guerra Civil, es va viure a l'escola una època de recuperació i progrés que culminà als anys seixanta, quan van acordar comprar un terreny per construir-hi el nou col·legi, i el curs 1964-1965 es va fer el trasllat al nou centre.

Aquesta fita és molt assenyalada, i des del mes de juny de l'any passat s'han portat a terme diverses activitats per celebrar-ho. La darrera, la conferència del pedagog i filòsof Gregori Luri, el passat 8 de febrer. Abaran el 18 de juny, coincidint amb la cloenda del curs.

El passat 26 de febrer, es va celebrar el «Dia de la Fundació», en el que Mons. Joan-Enric Vives va presidir una missa solemne d'Acció de Gràcies a la que varen assistir alumnes, mestres, familiars i representants de les institucions locals. Va ser una jornada festiva en la que un certamen literari, un de dibuix i un de fotografia matemàtica van fer gaudir els assistents, que van compartir també una xocolatada amb coca.

Actes pels 50 anys del nou edifici

La celebració dels 50 anys de l'estrena del nou edifici va començar amb la festa de final de curs del mes de juny passat, amb la que la comunitat educativa hi ha posat molta il·lusió.

El 16 d'abril se celebrarà una Jornada Esportiva Vedruna, en la que l'escola participa molt activament, i el 21 de maig es preveu una festa d'exalumnes en la que es farà una ruta pel Balaguer vinculat a l'escola, una exposició que recull en imatges aquests 50 anys d'història, una missa solemne, i un sopar de germanor.

El nou col·legi el forma un edifici de tres naus amb quatre patis, amb instal·lacions de primer nivell que la situen com una escola de gran qualitat.

El projecte educatiu es recolza en uns equips de treball compromesos en vetllar per mantenir una tasca coherent amb un doble objectiu: servir al ple desenvolupament de les persones i servir a la millora de la societat.

AGENDA

4 de març:

—Trobada Diocesana de Vida Creixent, a Puigcerdà, a partir de les 11 h.
—«24 hores per al Senyor».

5 de març:

—Jornada de formació de catequistes d'Urgell, al Santuari del Sant Crist de Balaguer, a partir de les 10 h.
—Confirmacions a Artesa de Segre.

8 de març:

—Mons. Joan-Enric Vives dicta una conferència sobre la situació a Terra Santa, a Balaguer, a les 20 h.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns. (lit. hores: 3a setm.) [2R 5,1-15a / SI 41 / Lc 4,24-30]. Sant Romà (s. v), abat; sant Serapió, mr.; sant Osvald.

MARÇ

1. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35]. Sant Rosend (Salas 907 - Celanova 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, màrtir; sant Albí (s. vi), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, màrtirs.

2. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19]. Sant Lluci, bis-

be; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23]. Sant Medir, pagès, mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i mrs.

5. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / SI 50 / Lc 18,9-14]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, màrtir; sant Josep Joan de la Creu, religiós franciscà; santa Olívia, verge i màrtir; sant Luperc, màrtir.

6. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [Js 5,9a.10-12 / SI 33 / 2C 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), verge reformadora clarissa.

Diümenge III de Quaresma

COMENTARI

«Jo sóc el qui sóc»

El fet que *la bardissa cremava però no es consumia* és un signe amb què Déu crida l'atenció de Moisès preparant-lo a la teofania imminent on el Senyor s'identifica com *el Déu d'Abraham, Isahac i Jacob*; i encara millor com *el Déu que «he vist les penes del meu Poble: Baixaré a alliberar-lo i a fer-lo pujar a un país que regalima llet i mel»*.

«*Jo sóc el qui sóc*»: la revelació del nom de Déu expressa la identitat del Déu que sí-ho-és en contrast amb els falsos déus; la proximitat del Déu que sóc-amb-vosaltres com a salvador; i una identitat que anirà manifestant-se progressivament.

La relectura cristiana de l'èxode prefigura la vida cristiana. *No vull que us passi per alt una lliçó de la història: tot això que els succeïa era un exemple per advertir-nos a nosaltres.*

La història exodal s'estructura sobre l'esquema diferenciador entre «*tots*» i «*la gran majoria*». *Tots* són beneficiaris de les intervencions salvadores de Déu (*passaren el Mar Roig, es van alimentar amb el mateix menjar.*) però *la gran majoria* són subjecte d'actituds pecaminoses (*no foren agradables a Déu*). Aprenem-ne la lliçó! *Els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.*

El Mestre Jesús —aprofitant catequèticament la notícia d'uns episodis que ens són desconeguts— insisteix en la necessitat de convertir-se. Primer episodi: *Pilat havia barrejat la sang d'uns galileus amb la de les víctimes que oferien en sacrifici*. Segon episodi: *divuit homes havien mort quan els caigué a sobre la torre de Siloé*.

Tots dos fets històrics —un per tirania de Pilat i l'altre per accident— els aprofita Jesús per recordar la veritat innegable de què en qualsevol moment podem morir, amb el missatge conseqüent de què necessitem convertir-nos. La possibilitat d'una mort inesperada no és «el motiu» per a convertir-nos, però sí és ocasió propícia per plantejar-nos-ho.

En definitiva: *Si no us convertiu, tots acabareu igual*.

La paràbola de *la figuera estèril* recolza en la imatge bíblica de la figuera com a símbol d'Israel (*Jr 18,12; Os 9,10; Mi 7,1*).

La proposta: «*Deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant*» simbolitza la paciència de Déu que es complementa amb la seva crida a *cavar i femar la terra perquè doni fruit d'ara endavant*.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.10.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo sóc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob.» Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.» Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo sóc el qui sóc.» I afegí: «Respon així als israelites: "Jo sóc m'envia a vosaltres"». Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres"». Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneix el seu sant nom. / Beneix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes i et guareix de tota malaltia, / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor fa justícia als oprimits, / sentència a favor d'ells. / Ha revelat a Moisès els seus camins, / el seu estil d'obrar, als fills d'Israel. R.

«El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor.» / El seu amor als fidels és tan immens com la distància del cel a la terra. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava, i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu, ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui creuen estar fermes, que mirin de no caure.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloé, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.» I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit a aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar-me la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar"».

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián; llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, el monte de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamarada entre las zarzas. Moisés se fijó, la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver como es que no se quema la zarza.» Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo, llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés.» Respondió él: «Aquí estoy.» Dijo Dios: «No te acerques; quitate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado», y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob.» Moisés se tapó la cara, temeroso de ver a Dios. El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto, he oído sus quejas contra los opresores, me he fijado en sus sufrimientos. Voy a bajar a librarlos de los egipcios, a sacarlos de esta tierra, para llevarlos a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel.» Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los israelitas y les diré: El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros. Si ellos me preguntan cómo se llama, qué les respondo?» Dijo Dios a Moisés: «Soy el que soy. Esto dirás a los israelitas: Yo-soy me envía a vosotros.» Dios añadió: «Esto dirás a los israelitas: Yahvé (El-es), Dios de vuestros padres, Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros. Este es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación.»

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor hace justicia / y defiende a todos los oprimidos; / enseñó sus caminos a Moisés / y sus hazañas a los hijos de Israel. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia; / como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre sus fieles. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron la misma bebida espiritual, pues bebían de la roca espiritual que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto.

Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo hicieron aquéllos. No protestéis, como protestaron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador.

Todo esto les sucedía como un ejemplo y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se cree seguro, ¡cuidado!, no caiga.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En una ocasión, se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos cuya sangre vertió Pilato con la de los sacrificios que ofrecían.

Jesús les contestó: ¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos, porque acabaron así? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pareceréis lo mismo. Y aquellos dieciocho que murieron aplastados por la torre de Siloé, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera.

Y les dijo esta paràbola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: Ya ves, tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córta-la. ¿Para qué va a ocupar terreno en balde? Pero el viñador contestó: Señor, déjala todavía este año; yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto. Si no, la cortas.»